

ЕПІТЕТ І МАКРООБРАЗ: КОРЕЛЯТИВНІ ЗВ'ЯЗКИ (НА МАТЕРІАЛІ ПОЕТИЧНИХ ТВОРІВ М. ВОЛОШИНА ТА В. СВДІЗІНСЬКОГО)

Макрообраз як синтез усіх смислових варіацій та якісних характеристик конкретного образу в творчості митця слова стає одним із домінуючих виразників індивідуально-авторського світобачення. “Абстрактний макрообраз ... включає в себе багатоманіття образів ... І тоді макрообраз – система, його складові – підсистеми” [9, 49]. Складові макрообразу є функціональними з'єднуючими ланками між макро- та мікроструктурами твору. Л. Зельцер, розглядаючи структуру образу, виділяє в ньому два начала: “зображення і вираження, що призводить до утворення в стилі твору двох пластів, двох рівнів, двох світів: “матеріального” (предметно-логічного) і “нематеріального”, виражально-символічного” [7, 20]. Виразальність образу, яка несе в собі найбільший емоційно-сугестивний заряд, Л. Зельцер співвідносить із мікроструктурою та тропами зокрема. М. Субботіна у семантичній структурі образу виділяє “ядерну сему” та конотативний ореол, що формується під впливом семантики епітетів [15, 261]. Отже, епітет у структурі конкретного образу виконує роль мікрообразу, “під яким розуміють найменшу семантичну одиницю художнього тексту, в якій концентруються особистісні смисли, індивідуальні особливості бачення світу і способи його відображення в поетичному мовленні” [19, 11]. Епітети актуалізують конотативні смисли в семантичній структурі образу та забезпечують розшарування останнього на значеннєві варіанти. Утворення макрообразу як “загально-абстрактної картини системної якості” [1, 329] не можливе без мікрообразів, які цю системну якість продукують.

На провідній ролі тропів (а саме епітетів) у формуванні макрообразів зосереджує увагу О. Волковинський: “Тропи взагалі, а епітети зокрема стають первинними імпульсами до створення макрообразів, їхніми мікрочастками” [2, 142]. Н. Кожевнікова зауважує, що “конкретні тропи відносяться до макрообразу як частина до цілого” [10, 52]. А. Григор'єва та Н. Іванова акцентують увагу на тому, що “ці елементи цілого в разі необхідності можуть виступати метонімічними заміниками цілого” [4, 81]. З огляду на це можна припустити існування корелятивних зв'язків між епітетами та макрообразом. Саме тому, наші дослідження епітетних компонентів різноманітних макрообразів задля з'ясування взаємовідношень між макро- та мікроструктурами поетичного твору.

Необхідно “визнати недостатню розробленість теорії макрообразів” і те, що “важливою складовою частиною таких досліджень стає з'ясування типологічних та диференційних ознак рецепції традиційного світового образу в певній національній літературі...” [1, 329]. Актуальним є розгляд особливостей функціонування макрообразів у творчості письменників конкретної літературної епохи в порівняльно-типологічному аспекті. Такий напрям дослідження дозволить простежити характер еволюції певних макрообразів відповідно до літературних смаків доби та визначення впливу національної традиції. Привабливим об'єктом синхронного дослідження є поетичні твори М. Волошина та В. Свідзінського як представників двох національних літератур та єдиної літературної епохи. Проведення типологічних паралелей спричинено схожістю суспільно-політичних та культурних умов, в яких перебували митці, а також близькістю образної системи їхніх поетичних творів.

Серед ключових образів, що зближують художнє світосприйняття М. Волошина та В. Свідзінського, помітне місце займають макрообрази сонця та місяця. О. Тьомная зазначає, що “сонце є одним із найбільш важливих символів у художньому світі М. Волошина” [17, 144] і що “багато сучасників М. Волошина у своїх спогадах про нього створюють образ поета-сонцепоклонника” [17, 146]. До поетів-сонцепоклонників, які сприймали сонце як “Божу еманацию – від язичницького трактування до розуміння справжнього божественного” О. Деркачова відносить також В. Свідзінського [6, 49]. Поряд із макрообразом сонця – “священним оком дня” [3] у поетів активно фігурує “око ночі” – місяць. Образ місяця у творчості М. Волошина в аспекті езотеричної символіки досліджує С. Пінаєв [11], на символічності образу місяця акцентує увагу О. Тьомная [16]. Проте, досі немає спеціальних досліджень про специфіку функціональності образу місяця в творчості В. Свідзінського.

Особливу увагу привертають епітетні характеристики макрообразів сонця та місяця в поетичних творах М. Волошина та В. Свідзінського. До розгляду також були залучені надписи на акварелях М. Волошина, які мають характер поетичних замальовок. Проаналізовано лише прямі словесні втілення макрообразів сонця та місяця в поетичних творах поетів.

У ході дослідження з'ясовано, що частотність прояву макрообразу сонця в творах М. Волошина та В. Свідзінського вища, ніж макрообразу місяця. У поетичних творах

М. Волошина образ сонця фіксується вдвічі частіше, ніж образ місяця: 62 проти 33. У творах В. Свідзінського кількісний показник частотності образу сонця більше ніж втричі перевищує показник частотності макрообразу місяця: 144 проти 41.

	М. Волошин	В. Свідзінський
Кількісна повторюваність слова “сонце” в поетичних текстах	62	144
Частотність вживання епітетів до макрообразу сонця	27,4%	10,4%
Частотність вживання епітетів, що місять елемент “сонце”	25,8%	18,7%
Частотність вживання слів з епітетами	53,2%	29,1%
Частотність вживання слів без епітетів	46,8%	70,9%
Кількісна повторюваність слова “місяць” в поетичних текстах	33	41
Частотність вживання епітетів до макрообразу місяця	27,3%	46,3%
Частотність вживання епітетів, що місять елемент “місяць”	45,4%	17,1
Частотність вживання слів з епітетами	72,7%	63,4%
Частотність вживання слів без епітетів	27,3%	36,6%

Отже, за кількісними показниками образ сонця у співвідношенні до образу місяця займає пріоритетне місце в ліричних творах поетів. Однак кількісні показники прямого словесного втілення не висвітлюють загального характеру осмислення макрообразу в аспекті індивідуально-авторського світобачення. Актуалізація внутрішньої форми макрообразу відбувається за рахунок якісних характеристик, що допомагають розкрити його сугестивно-виражальні можливості.

У творчості М. Волошина співвідношення частотності вияву макрообразу сонця з епітетним компонентом та без нього складає 53,2% до 46,2%. Номінативне втілення макрообразу сонця реалізується в поетичних творах М. Волошина у двох напрямках: 1) від означуваного поняття до його конкретних смислових варіацій через якісні характеристики (*солнце заходящее* [3]); 2) макрообраз акумулює в собі якісні характеристики, виступаючи в епітетній структурі в ролі означального слова (*солнечною кровью* [3]). У поетичних творах М. Волошина виявляється тенденція до посилення першого напрямку вияву епітетного компонента у макрообразі сонця (27,4 % від загальної кількості проаналізованих епітетних конфігурацій).

Серед епітетних структур, що характеризують макрообраз сонця в творах М. Волошина, переважають такі, що суттєво актуалізують внутрішню форму: *медных солнц; янтарных солнц, просвеченых сквозь просинь; колючим солнцем* [3]. В деяких епітетних структурах (*потухших солнц; полных солнц* [3]) яскраво простежуються антонімічні зв'язки, що ґрунтуються на протистоянні символіки макрообразу та смислу означального слова. Так, у більшості народів сонце “стало символом верховної влади”, воно “втілює життєву силу, пристрасть, хоробрість і вічну молодість” [13] та “на противагу щомісячному занепаду місяця сонцю притаманна невмируща ясність” [20]. У таких аспектах сонце М. Волошина характеризують лише декілька епітетів: *верховным солнцем; блеск близких солнц; зноем солнца; солнце завтрашнего дня* [3]. Більшість епітетних структур зміщують смислові акценти у семантичному полі символу сонця, актуалізуючи такі характеристики макрообразу, які вступають в антонімічні відношення з архетипними смислами: *потухших солнц; полных солнц, пленных солнц; солнце, черное, как ночь; солнце мертвых, колючим солнцем* [3].

Мотив “згасання” сонця у творчості М. Волошина є аналоговим до міфологічних уявлень раннього символізму. Основну відмінність між двома стадіями розвитку символізму – “між дияволичним світом раннього символізму і символічним космосом” символізму початку ХХ ст. – А. Ханзен-Льове вбачає в домінуванні “місячного начала в першому і сонячного у другому” [18, 153]. Отже, часте звертання М. Волошина до макрообразу сонця ще не є свідченням його “сонцепоклонництва”. Більш важливим у цьому аспекті видається з'ясування сутності макрообразу, що включає систему індивідуально-авторських семантичних нашарувань. Осмислення М. Волошиним макрообразу сонця крізь призму світоглядних тенденцій раннього символізму внесло у структуру образу нові домінанти – зображення “присмерку” сонця певним чином наближає “святое око дня” до “нічного ока”, що, в свою чергу, ставить під сумнів “сонцеприхильництво” поета.

Меншою мірою у М. Волошина виявляється антонімічність зв'язків між означуваним та означальним тоді, коли семантика сонця втілюється в епітетній характеристиці. Частіше такі

структури наближуються до колористичної символіки (*солнечно-рыжего меда, отрок солнцекудрый, залитые солнцем холмы* [3]) або піддаються метафоризації (*грозди солнц, солнца челн, солнца бег* [3]). Окрему групу становлять епітетні структури на кшталт “Царевны Солнца – Таиах” та “Солнечного Зверя” [3]. Велика літера у словоформах “Сонце” вказує на особливий статус макрообразу в художньому космосі, актуалізує архетипні та сакральні уявлення про сонце.

У поетичних творах В. Свідзінського макрообраз сонця проявляється значною мірою без достатньо активного залучення епітетів. Домінуючим є номінативне позначення сонця як елемента явища природної стихії (70,9 %). Частка епітетних характеристик макрообразу сонця становить 29,1 %, причому переважає тенденція втілення цього макрообразу через якісні характеристики – 18,7 % (від загальної кількості розглянутих епітетних структур).

У сприйнятті образу сонця для В. Свідзінського характерним є суголосся архетипного та індивідуально-авторського смислів. ореол ясності, енергії, зв'язок із образом вогню знаходимо в таких епітетних структурах: *ясного сонця, сонячний навій, сонячним пожаром, сонячні вихори, сонячним горні, сонячні паруси, сонячних годин, сонячним вогні* [14]. Важливого значення набувають парні епітетні структури, що сприяють підсиленню ознаки образу та його семантичній розгалуженості: *гарячі плюскоти сонця* [14]. Часто такі структури стають каталізаторами експресії, викриваючи антонімічні зв'язки між означальними: *сріблясто-білим полум'ям сонця, обличчя сонця покопане смертю* [14]. У названих епітетних структурах проявляється тенденція наближення семантики сонячного начала до місячного. В означенні полум'я з'являється відтінок срібла, яке вважається атрибутом місячного начала – “срібло і навіть сріблястий колір мають риси “місячності”, тобто “лунатичності”, дистанційно-таємничий холод якої протиставляється сонячному вогню і золоту” [18, 137]. Поява сріблястого відтінку в означенні сонця наближує світовідчуття В. Свідзінського до міфологічних уявлень раннього символізму.

Мотив “вмирущості” сонця, яскраво виявлений у поетичних творах М. Волошина, знаходимо й у В. Свідзінського. Це ілюструють такі епітетні структури: *вмирущому сонці, невизнане сонце* [14]. Епітетні структури, що мають метафоричний характер, актуалізують внутрішню форму макрообразу: *густіший мед сонця, руки сонця, сонця дугасті мости, кружала сонця* [14].

Виразний експресивний відбиток несуть прикладкові структури, які, за твердженням Н. Данилюк, є властивими для ідіолекту В. Свідзінського [5, 105]: *тюльпан-сонце, погонич-сонце, сонце – моя радість і солодка втома, сонце – мрії баламут* [14]. За словами О. Потєбні, іменник, що залежний від головного слова, “ближчий до почуттєвого образу (який може бути вказаний і частково зображений) і тому є первинним за образністю в порівнянні з прикметником” [12, 60]. З огляду на це, можна говорити і про посилення образності в структурах із абстрагованими епітетами: *добрість сонця* [14].

Макрообраз сонця входить у заголовки поетичних творів М. Волошина і В. Свідзінського, проявляючись різновекторно в смислових акцентах. У творах М. Волошина сонце – “святое око дня”, полум'я якого ліричний герой несе у серці. Тут простежується “полівалентність” (за О. Тьомною) макрообразу сонця, “сонце представлено в двох іпостасях: як сонце земне, зовнішнє і як сонце внутрішнє, духовне” [17, 145]. У поезії “Сонце” В. Свідзінського макрообраз знаходить конкретне словесне вираження лише у заголовку. У тексті поетичного твору аналогом макрообразу стає “юний лев”, який несе в собі архетипні смисли: “з культом сонця зазвичай ототожнювався лев” [20, 461], “в Індії ... Сонце також асоціюється з Вішну – людиною-левом” [13]. У творчості М. Волошина спостерігається тенденція до осмислення макрообразу сонця як елемента внутрішнього світу ліричного героя, тоді як у В. Свідзінського сонце – переважно частинка зовнішньої стихії.

Епітетний компонент у макрообразі місяця домінує по відношенню до макрообразу сонця в обох поетів. Співвідношення частотності вияву макрообразу місяця з епітетним компонентом та без нього у творах М. Волошина становить 72,7% : 27,3 %, у В. Свідзінського – 63,4% : 36,6%.

У творчості М. Волошина характерним є функціонування макрообразу місяця як носія якісних характеристик (45,4 %): *тений луны, труп луны, лунный рог, лунных Альп, лунном свете, лунной седины, лунные туманы, лунных зеркалах, лунные дни* та ін [3]. Образ місяця в різноманітних релігіях та культурах позначений містичністю, загадковістю. Його “світло, – зазначає І. Шумська, – всього лиш ефемерне відображення світла Сонця [...]. І якщо Сонце – основа нашого існування – те, що реально існує, Місяць – це те, чого ще або вже немає – як загадка життя [...]. Місяць – це символ достатку, циклічного оновлення, відродження, безсмертя, окультної сили, мінливості, інтуїції та емоцій” [13]. Семантика епітетних структур із макрообразом місяця в поезіях М. Волошина цілком відповідає архетипним смислам макрообразу: *зловещая луна, волнующие луны, полная луна, таинственный месяц, весенних новолунных снов, лунных снов, лунной сказки* [3]. Співіснування у творчості М. Волошина граматичних форм “луна” і “месяц” також може пояснюватися архетипною семантикою образу: “в Єгипті Місяць асоціювався з Ісідою і втілював андрогінне начало” [20, 294]. Саме ця якість

образу підкреслюється епітетною структурою *двойной луною* [3]. Про подвійність вияву макрообразу місяця опосередковано свідчать епітетні структури *одна луна, луна другой* [3]. Для підсилення ознаки макрообразу часто використовуються парні епітетні структури: *снежной луны сияциново-синей, синим лунным льнам, тусклым лунным светом* [3].

У поезії М. Волошина “Зеленый вал отпрянул и пугливо...” відбувається поступова зміна палітри – з’являється червоний колір, не характерний для колористичної гами місяця: “*И распускается, как папоротник красный, / Зловещая луна*” [3]. А. Ханзен-Льове зазначає, що вже з 1901 р. “характерний для дияволізму срібний колір місяця ... переходить безпосередньо в негативний аспект золотого відтінку сонця: місяць стає червоним” [18, 150], і далі пояснює: “почервоніння місяця символізує його прикінцевий стан: колір крові вказує на загибель місячного світу і сповіщає про схід Ранкової зорі” [18, 153]. У цьому й виявляється відмінність осмислення образу місяця М. Волошиним від символістського бачення. Макрообраз місяця в художньому сприйнятті поета переважно акумулює в собі архетипні уявлення про місяць. Це підтверджує і тенденція вияву макрообразу місяця через епітет, що зумовлює збереження стрижневої ознаки та відповідно й смислових доміант образу.

У В. Свідзінського макрообраз місяця в епітетних структурах здебільшого проявляється як означуване слово (46,3 %). Відчутну частку займають епітети-прикладки: *місяць-хорошень, місяць-гребінь, місяцю-косарю, місяцю-молодику* [14]. Змалювання В. Свідзінським місяця як молодика продовжує національну традицію. За твердженням М. Ільницького “трактування місяця як антисонця, “сонця” світу мертвих, або ж чарівника, характерника, пов’язане з традицією українського фольклору, де місяць – “козацьке сонце” [8, 751]. Макрообраз місяця в творах В. Свідзінського актуалізується завдяки антропоморфізму: *місяць, плеканий в теплі, з тонким уривком хмари на чолі; блискучі вушка місяця* [14]. Деякі епітетні структури ілюструють антонімічність вияву ознак макрообразу: *місяць повний – місяць молодий, місяцю надламаний, тонкий місяць, надщерблений місяць; місячному блиску – місяць в імлі* [14]. Як бачимо, макрообраз місяця у творчості В. Свідзінського формується здебільшого у напрямку від означуваного поняття до його конкретних смислових варіацій через якісні характеристики. Урізноманітнення ознак макрообразу місяця відбувається завдяки взаємодії інваріантного архетипу з авторсько-варіантними доповненнями.

Результати дослідження корелятивних зв’язків між макрообразами сонця й місяця та епітетами в поетичних творах М. Волошина та В. Свідзінського спонукають до таких висновків.

Макрообраз сонця в поетичних творах В. Свідзінського фігурує переважно без епітетного компонента, тобто набирає рис символу-константи, що акумулює архесмисли і здебільшого не містить індивідуально-авторських означень. У творчості М. Волошина втілення макрообразу сонця з епітетним компонентом переважає. Макрообраз у Волошина проходить крізь призму авторського переосмислення і вступає у протиріччя із архесемантикою образу. Ця тенденція реалізується здебільшого в епітетних структурах, де макрообраз виступає означуваним словом і за допомогою різноманітних якісних характеристик здатен набирати нових значень.

У творчості обох поетів найактивніше епітетний компонент втілюється у макрообразі місяця. Причому у В. Свідзінського макрообраз місяця поєднує в собі архесмисли із виразними індивідуально-авторськими та національними характеристиками за рахунок варіювання епітетних форм. У ліричних творах М. Волошина макрообраз місяця переважно виступає носієм якісних характеристик, тобто означальним словом в епітетній структурі, і синтезує в собі архетипні ознаки образу.

Отже, епітетний компонент у макрообразах сонця й місяця в поетичних творах М. Волошина та В. Свідзінського стає не лише виразником певних ознак, а й поштовхом до оновлення макрообразу за рахунок індивідуально-авторських семантичних нашарувань. В поетичних творах спостерігаються корелятивні відношення між епітетами та макрообразом, що по суті унеможливує існування останнього без якісних характеристик.

Список використаних джерел

1. Волковинський О. Макрообраз саду в поетичних творах В. Свідзінського та В. Кобилянського : епітетна символіка / Олександр Волковинський // Теорія літератури, компаративістика, україністика : збірник наукових праць з нагоди сімдесятиріччя доктора філологічних наук, професора, академіка Академії вищої школи України Романа Гром’яка // *Studia methodologica*. – Вип. 19. – Тернопіль : Підручники і посібники, 2007. – С. 329–335.
2. Волковинський О. С. Алітераційні епітети в системі означень макрообразу саду (порівняльно-типологічний аналіз українського та російського літературно-поетичного мовлення) / Волковинський О. С. // *Мова і культура*. – К. : Видавничий Дім Дмитра Бураго, 2008. – Вип. 10. – Т. 6 (106). – С. 142–148.
3. Волошин М. Коктебельские берега : Поэзия. Рисунки. Акварели. Статьи / Максимилиан Волошин; [Сост., авт. вступ. ст. и коммент. З. Д. Давыдов] – Симферополь : Таврия, 1990. – 248 с.

4. Григорьева А. Д., Иванова Н. Н. Язык поэзии XIX – XX вв. Фет. Современная лирика / А. Д. Григорьева, Н. Н. Иванова. – М. : Наука, 1985. – 231 с.
5. Данилюк Н. Фольклоризми у мовній картині світу Володимира Свідзинського / Ніна Данилюк // Творчість Володимира Свідзинського: Зб. наук. пр. – Луцьк : РВВ «Вежа» Волин. держ. ун-ту ім. Лесі Українки, 2003. – С. 103–112.
6. Деркачова О. Мотив сонцепоклонництва у ліриці 20-х рр. XX ст. (На матеріалі текстів А. Казки, П. Тичини, В. Свідзинського) / Ольга Деркачова // Дивослово. – 2005. – № 4. – С. 49–53.
7. Зельцер Л. З. Выразительный мир художественного произведения / Леонид Зельцер. – М. : Некоммерческая издательская группа Э. Ракитской (“ЭРА”), 2001. – 452 с.
8. Ільницький М. Образ нічного неба: архетип місяця у поезії Б.-І. Антонича, Ф. Гарсія Лорки та І. Калинця / Микола Ільницький // Ільницький М. На перехрестях віку : у трьох кн. – К. : Вид. дім “Києво-могилянська академія”, 2008. – Кн. 1. – С. 749–758.
9. Кац О. Н. Формообразование в русской художественной культуре первой трети XX в.: (П. Филонов, А. Платонов, Дзига Вертов) / О. Н. Кац // Метаморфозы культурных форм. – СПб., 1994. – С. 47–50.
10. Кожевникова Н. А. Словоупотребление в русской поэзии начала XX века. / Н. А. Кожевникова – М. : Наука, 1986. – 253 с.
11. Пинаев С. Солнце и Луна в эзотерическом космосе М. Волошина / Пинаев С. // VII и IX Волошинские Чтения : Материалы и исследования. – Симферополь : Крымский Архив, 1997. – С. 84–86.
12. Потебня А. А. Из записок по русской грамматике. Т. III : Об изменении значения и заменах существительного / А. А. Потебня. – М. : Просвещение, 1968. – 551 с.
13. Сакральний смисл планетарної символіки : [лекція, прочитана 19.06.2004 в Мінському планетарії] / сост. Шумська Ірина [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://somord.org/literature/sh_sakral.php
14. Свідзінський В. Є. Твори: у 2 т. / вид. підготувала Елеонора Соловей / В. Свідзінський – К. : Критика, 2004. – Т. 1. Поетичні твори. – 584 с.
15. Субботина М. В. Семантическая структура макрообраза “сон” в поэтических текстах М. Ю. Лермонтова и А. А. Блока / М. В. Субботина // Актуальные проблемы современного языкознания и методики преподавания языка : сб. материалов. – Елец : ЕГУ им. И. А. Бунина, 2004. – С. 257–267.
16. Темная О. В. Поэтика символу в творчості М. Волошина: автореф. дис. на здобуття наук ступеня канд. філол. наук: 10.01.02 “Російська література” / Темная Оксана Валентиновна. – Дніпропетровськ, 2006. – 20 с.
17. Темная О. В. Святое око дня... : солярная символика в поэзии М. Волошина / Темная О. В. // Вестник Запорожского национального университета. Филологические науки. – 2004. – № 4. – С. 144–148.
18. Ханзен-Лёве А. Русский символизм. Система поэтических мотивов. Мифопоэтический символизм. Космическая символика / Пер. с нем. М. Ю. Некрасова – СПб. : “Академический проект”, 2003. – 816 с. (Серия “Современная западная русистика”, т. 48).
19. Чекалина Н. Г. Художественно-изобразительная архитектура лирических произведений М. И. Цветаевой: автореф. дис. на соиск. ученой степени канд. филол. наук: спец. 10.02.01 “Русский язык” / Чекалина Наталия Геннадьевна. – Волгоград, 1998. – 22 с.
20. Энциклопедия. Символы, знаки, эмблемы / Авт.-сост. В. Андреева и др. – М. : ООО “Издательство Астрель” : ООО “Издательство АСТ”, 2004. – 556,[4] с., [32] л. ил. – (“ADMARGINEM”).

***Анотація.** Стаття присвячена дослідженню ролі епітетів у формуванні макрообразів сонця та місяця в поетичних творах М. Волошина і В. Свідзинського. Встановлено характер взаємозв'язків між формуванням макрообразів сонця й місяця та їхніми епітетними компонентами. Наявність стійких корелятивних зв'язків між епітетом та макрообразом засвідчує функціональну значимість епітета як образотворчого елемента.*

***Ключові слова:** епітет, корелятивні зв'язки, макрообраз, мікрообраз, образ.*

***Summary.** The article is devoted to the role of epithets in formation of macroimages of the sun and the moon in poetic works of M. Voloshin and V. Svidzinskiy. The character of relations between the formation of macroimages of the sun and the moon and their epithetical components is defined. The presence of proof correlative relationships between epithet and macroimage shows the functional importance of the epithet as element of creation of an image.*

***Key words:** epithet, correlative relations, macroimage, microimage, image.*